

muziek

deSingel

Akademie für Alte Musik Berlin & Jean-Guihen Queyras cello

vr 2 mrt 2018 / Grote podia / Blauwe zaal

20 uur / pauze ± 20.40 uur / einde ± 21.50 uur
inleiding 19.15 uur / Bruno Forment / Blauwe foyer

2017-2018
Ken uw klassiekers

Orkest van de Achttiende Eeuw
& Maria João Pires, Ashot Khachatourian piano
wo 13 sep 2017

Le Concert Olympique & Arnold Schönberg Chor olv. Jan Caeyers
za 30 sep 2017

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
zo 12 nov 2017

Bach Concertus olv. Ewald Demeyere
do 25 jan 2018

ChorWerk Ruhr olv. Florian Helgath
vr 9 feb 2018

Akademie für Alte Musik Berlin & Jean-Guihen Queyras cello
vr 2 mrt 2018

Akademie für Alte Musik Berlin
Georg Kallweit concertmeester
Jean-Guihen Queyras cello

Luigi Boccherini (1743-1805)

Musica notturna delle strade di Madrid, G324, opus 30 nr 6 13'
Le Campane de l'Ave Maria
Il Tamburo dei Soldati
Minuetto dei Ciechi
Il Rosario
Passa Calle
Il Tamburo
La Ritirata

Joseph Haydn (1732-1809)

Concerto voor cello en orkest nr 2 in D, HobVIIb:2 23'
Allegro moderato
Adagio
Rondo: Allegro

pauze

Ignaz Josef Pleyel (1757-1831)

Concerto voor cello en orkest in C, B104 21'
Allegro vivace
Adagio
Rondo: Allegro

Joseph Haydn

Symfonie nr 52 in c, HobI:52 23'
Allegro assai con brio
Andante
Menuetto & Trio
Finale: Presto

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via
www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Grand café deSingel drankjes / hapjes / snacks
uitgebreid tafelen / open alle dagen: 9-24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 of
www.grandcafedesingel.be

Cd-verkoop Bij onze concerten worden occasioneel
cd's te koop aangeboden door
La Boite à Musique / Coudenberg 74 / Brussel / +32
(0)2 513 09 65 / www.classicalmusic.be

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucijnenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
www.moreau-pianoservice.be

Karikatuur uit 1742 van de cellist Pietro Sterlich door Pier Leone Ghezzi.
 Uit Giancarlo Rostrolla's 'Il 'mondo novo' musicale di Pier Leone Ghezzi' (Milaan: Skira, 2001)

Een postume reünie: Haydn, Boccherini en Pleyel

Joseph Haydn Symfonie nr 52 in c, Hobl:52

De Symfonie nr 52 in c uit 1771-2 vormt het sluitstuk van Haydns beroemde reeks 'Sturm und Drang'-symfonieën. De zin voor ernst en dramatiek die deze partituren karakteriseert, begint in dit voorbeeld bij het c-klein, een toonaard die in de achttiende eeuw werd voorbehouden voor plechtige genres zoals de mis. Het is overigens niet uitgesloten dat Haydns Tweeënvijftigste effectief binnen liturgische context is ontstaan. Giuseppe Carpani noteerde in 'Le Haydine, ovvero Lettere su la vita e le opere del celebre maestro Giuseppe Haydn' (1812) dat bepaalde symfonieën van Haydn bedoeld zijn voor de viering van kerkelijke feestdagen in de hofkapellen van Eisenstadt, Wenen en elders. Omwille hiervan, schreef Carpani, "zijn ze gecomponeerd in G, D en c" en vertonen zij, "in het midden van de droefenis die zij uitdrukken ... hier en daar tekenen van een woede die hun maker mogelijks richtte op zondaars en joden." Stendhal plagieerde de gewraakte passage in zijn 'Lettres écrites de Vienne en Autriche sur le célèbre compositeur Jh Haydn' (1814), die later bekend werden onder de titel 'Vies de Haydn, Mozart en Métastase': "Quelques unes des symphonies d'Haydn ont été écrites pour les jours saints. Au milieu de la douleur qu'elles expriment, il me semble entrevoir la vivacité caractéristique de Haydn, et çà et là des mouvements de colère par lesquels l'auteur désigne peut-être les Hébreux crucifiant leur Sauveur." Zonder Haydn antisemitische gedachten te willen toedichten, is het op z'n zachtst gezegd opmerkelijk dat tijdgenoten bepaalde van zijn orkestwerken met religieuze ijver associeerden.

De eerste beweging van Haydns Tweeënvijftigste, 'Allegro assai con brio', begint alvast dreigend, met een kleine terts gevolgd door een verminderde kwart (c'-es'-b). Dit motief waaiert uit in groter wordende intervallen die telkens terugvallen op leidtoon si (c'-es-b-c'-g'-b-as'-b-d''-b). Na drie maten unisonospel door de strijkers en fagot lanceert het

volledige orkest (2 hobo's, fagot, 2 hoorns, strijkers en continuo) een thema met glanzende textuur: zingende violen bovenop een trommelbas, geharmoniseerd door blazers, tweede violen en altviolen.

In 1820 stelde John Keats dat "Haydn is like a child, for there is no knowing what he will do next". Onze openingsbeweging doet effectief niet wat de modale luisteraar zou verwachten. Een bedrieglijke cadens leidt naar een herneming van het eerste thema, maar dan getransformeerd: hoorden we het de eerste keer forte en staccato, weerklinkt het de tweede keer piano en legato, met na twee maten een wending naar As, op de voet gevolgd door een modulatie naar Es. De muzikale pret houdt hier niet op. Vanaf maat twintig trakteert Haydn ons op een cantus firmus-achtige passage (es'-as'-g'-c'') - een orkestraal Credo? - die met het kerkelijke kan geassocieerd worden. Na enkele opgejaagde maten in fortissimo laten de strijkers eindelijk het tweede, vederlichte thema horen. Echter, vijf maten verderop is de 'Sturm und Drang' - met woeste trommelbas (altviolen, cello's en contrabassen), begeleidingsfiguren in zestiende noten (tweede viool) en huilende blazers - terug van nauwelijks weggeweest. Waarna het tweede thema een terugkeer maakt in een verstillde, des te spannendere gedaante.

Keats' wispelturige indruk gaat des te meer op voor de doorwerking van het 'Allegro assai con brio'. Het 'cantus firmus'-thema onderbreekt hierin het tweede thema al na twee maten met grillige modulaties richting een verminderd septiemakkoord (e-g-bes-des) beklemtoond door een schreeuwende des''' in de eerste hobo - het soort 'Schreckensakkord' dat Mozart in een koor van 'Idomeneo' zou gebruiken om de woorden 'Il reo qual'è?' ('Wie is de schuldige?') kracht bij te zetten. Misleiding is er dan weer in de vorm van een tweede thema gepresenteerd in As, waarbij de luisteraar zich verkeerdelijk inbeeldt bij de recapitulatie beland te zijn. Die vangt pas zeventien maten verderop aan, met beide hoofdthema's in c. Aan de reprise van het tweede thema hangt nog een sinistere coda vast, afgerond door vijf bruisende maten. Kortom, dit is muziek voor ernstige doeleinden en voor kenners van het vak!

Voor het 'Andante' greep Haydn naar een wiegend 3/8-metrum en de 'Dur'-variant van zijn hoofdtoonard, C. Mispak

je echter niet aan het lieflijke openingsthema met zijn karakteristieke krullen in tweeëndertigste noten, want ook in deze beweging spreekt Haydn dreigende taal, met chromatische uithalen (onder meer in de vorm van dalende seconden) en opgewonden mineurpassages. Het bijtende Menuetto in Allegretto keert terug naar c, met alle kleine of verminderde intervallen van dien. De hemel klaart kortstondig op in het Trio, waarin de hobo's op de voorgrond treden. De Finale, een 'Presto' in alla brevemaat (2/2), vangt sober aan, met een jachtig duet van eerste en tweede violen, stelselmatig aangedikt tot trio (door toevoeging van de bas) en kwartet (met altviool), totdat het tutti de luisteraar terugbrengt tot bij de 'Sturm und Drang' - of de waarschuwing voor het Laatste Oordeel, zo men wil.

Joseph Haydn

Concerto nr 2 voor cello en orkest in D, HobVIIb:2

De celloconcerto's van Haydn vormen een apart hoofdstuk binnen 's mans levenswerk. Van de acht die in Anthony van Hobokens werkcatalogus zijn opgenomen, hebben er tot nog toe slechts twee de authenticiteitstoets doorstaan. Het bekende nummer één, in C (HobVIIb:1), schreef Haydn vermoedelijk tussen 1761 en 1765 voor Joseph Weigl, de toenmalige huiscellist van Nikolaus I Joseph (eigenlijk Miklós József), Prins van Esterházy de Galantha. Het Concerto in D componeerde Haydn pas veel later, in 1783, op vraag van Anton(in) Kraft (1749-1820). Deze Tsjechische cellist liet zich vanaf 1778 opmerken in de door Haydn geleide hofkapel van Prins Nikolaus 'de Prachtlievende' door zijn fraaie timbre, zijn krachtige en expressieve spel, en een arsenaal aan technieken afkomstig uit de viola da gamba-literatuur. In 1790, na zijn loopbaan in Eszterháza, trok Kraft naar Wenen. Als solist eiste hij er de aandacht op van Beethoven, die de cellopartij van zijn Tripelconcerto opus 56 (1808), alsook van talrijke strikkwartetten aan Kraft opdroeg.

Dankzij lessen bij Haydn werd Kraft ook een gevierd componist voor zijn instrument. Het verklaart alvast waarom Haydn's Celloconcerto in D meer dan een eeuw lang - totdat Leopold Nowak Haydn's handschrift ontdekte in de Österreichische Nationalbibliothek ontdekte (1951) - aan Kraft werd toegeschreven. We mogen aannemen dat Kraft een grote inbreng had in de totstandkoming van dit werk, en meer bepaald in de toevoeging van allerhande

Portret van Luigi Boccherini door een anonieme schilder, ca. 1764

hoogstandjes in de cellopartij: arpeggio's (opeenvolgingen van akkoordnoten), 'brisures' (het verspringen van de boog naar niet-nevenliggende snaren), 'batteries' (het opdelen van akkoorden in vlugge arpeggio's), 'bariolage' (het afwisselen van open met gestopte snaren), dubbelgrepen (bijvoorbeeld parallelle octaven), enzovoort.

De openingsbeweging, een 'Allegro moderato' in vierkwartsmaat, heeft een optimistisch karakter dankzij zijn vrolijke toonaard, gezapige tempo en sobere schriftuur. Hoewel er (of net omdat er) op technisch vlak behoorlijk wat van de solist wordt verwacht, lijkt het erop dat Haydn bij het componeren een breed luisterpubliek voor ogen had. De middenbeweging, het beknopte 'Adagio' in A, zoekt zangerige atmosferen op, met thema's die symmetrisch (bijvoorbeeld per acht maten) zijn opgebouwd en als refreinen herhaald worden. Ter afronding is er een pastoraal aandoend 'Allegro' in giguemaat (6/8): een rondo waarin Antonín Kraft alsook moderne uitvoerders het onderste uit de kan moeten halen.

Luigi Boccherini

Met Boccherini ontmoeten we één van de grootste cellisten - indien niet dé grootste - van de hele achttiende eeuw. Boccherini's levensloop leest als een roman. Als zoon van een zanger en contrabassist aan de Cappella Palatina van Lucca (waarin ook Giacomo Puccini's voorouders actief waren) begon Luigi Boccherini op zijn achtste cello te spelen. In 1758 beleefden de Boccherini's - vader Leopoldo, dochters Maria Ester en Anna Matilda (beiden danseres), en zonen Luigi en Giovanni (die naast danser ook dichter was) - mooie tijden in de theaters van Wenen. In 1767 vormde Luigi, inmiddels een virtuoos cellist en begaafd componist, een strijkkwartet met violisten Pietro Nardini, Filippo Manfredi en Giuseppe Cambini. Even later trokken Boccherini en Manfredi alleen verder op tournee richting Parijs, waar ze optraden op het Concert Spirituel en in de salons van Charles Ernest, Baron de Bagge en Anne Louise Brillon de Jouy. Tevens in Parijs leerde Boccherini uitgeverij kennen als Venier en La Chevardière; het zouden belangrijke partners worden in de popularisering van zijn muziek. In 1768 trok Boccherini over de Pyreneeën naar het hof van Carlos (Karel) III van Spanje. Na er eerst bij de rondreizende Compañía de los Reales Sitios gespeeld te hebben, het orkest dat de verschillende Borbónresidenties

(in Madrid, Segovia, Valladolid, Valencia en Barcelona) van muziek voorzager, vond Boccherini in 1770 een vaste betrekking als 'compositore e virtuoso di camera' van Infante Luís Antonio (Lodewijk Anton, 1727-1785). Deze jongere broer van Koning Carlos en voormalige aartsbisshop van Toledo had zich gevestigd in een kasteel te Arenas de San Pedro, een piepklein gehucht op meer dan 150 km van Madrid. Boccherini kon er kennis maken met de beroemde schilder Goya en met de Spaanse folklore, die spoedig in zijn partituren zou weerklinken via dansen als de fandango. Als tegengif voor de sterke Franse culturele hegemonie werd de 'authentieke' Spaanse cultuur op dat moment sterk gepromoot door Carlos' eerste minister, Pedro Pablo Abarca de Bolea (1719-1798), Graaf van Aranda.

Een duidelijk product van de toenmalige strijd tegen het 'afrancesismo' is de **'Musica notturna delle strade di Madrid, opus 30 nr 6' (G324)**. Boccherini concipieerde dit naïef aandoende 'quintettino' (letterlijk: 'strijkkwintetje') in 1780 voor twee violen, altviool en twee cello's. Zoals de titel aangeeft, wordt in dit werk het nachtleven geëvoceerd in de straten van Madrid. Vooreerst horen we vier strijkers in pizzicato de kerkklokken oproepen tot het bidden van een Weesgegroet ('Le Campane de l'Ave Maria'). Waarna één enkele viool het getrommel imiteert van voorbijmarcherende soldaten ('Il Tamburo dei Soldati'). In een menuet van blinde bedelaars ('Minuetto dei Ciechi') betokkelen de twee cellisten hun instrument als een gitaar. Daarna wordt een rozenkrans ('Il Rosario') gebeden in een 'Largo assai' waarvan de maat niet al te streng uitgevoerd moet worden (Largo assai, senza rigor di battuta); de tweede violist imiteert met pizzicato's een klok. De luisteraar schrikt bruusk op wanneer de vijf strijkers een 'Allegro' in forte spelen, waarna het 'Largo' terugkeert, doch nu met een cellist (Boccherini?) die een fagot imiteert ('tutto sulla terza corda, imitando il fagotto'). Vervolgens zingen 'Los Manolos', een groep straatzangers, een luidruchtige 'Passa Calle' (Allegro vivo) waarin de violisten gitaar mogen spelen op hun instrument. Uiteindelijk keert de tamboer terug, waarna de nachtwacht zich terugtrekt ('La Ritirata') in een majestueuze mars waarin de eerste cellist met tremolo's het tromgeroffel imiteert. Het is de bedoeling dat de uitvoerders de muziek langzaam laten uitsterven tot het punt waarop zij onhoorbaar wordt.

Ignaz Josef Pleyel

Ignaz Pleyel zag het levenslicht in het Oostenrijkse Ruppersthal als zoon van een schoolmeester. Zijn vroegste muzikale onderricht zou hij genoten hebben bij de bekende Boheemse symfonicus Johann Baptist Vanhal, hoewel dat niet geverifieerd kan worden. Wat wél zeker is, is dat Pleyel vijf jaar lang (1772-1777) en dankzij de generositeit van de Slovaakse Graaf Ladislaus Erdődy compositielessen kon nemen bij Haydn in Eisenstadt. Nadat hij zich vervolmaakt had, trad Pleyel in dienst van Graaf Erdődy in diens kasteel te Bratislava. Pleyel leidde zeker geen afgezonderd bestaan, zoals Haydn in Esterháza of Boccherini in Arenas: begin de jaren 1780 mocht hij, opnieuw op kosten van Graaf Erdődy, naar Italië trekken om er onder meer een opera te componeren voor het Napolitaanse Teatro di San Carlo. Intussen vond Pleyel een nieuwe betrekking aan de Notre-Damekathedraal van Straatsburg, als assistent (en vanaf 1789 opvolger) van kapelmeester Franz Xaver Richter. Toen de Franse Revolutie een eind maakte aan het religieuze muziekleven in Frankrijk trok Pleyel naar Londen, waar hij zijn oude leermeester Haydn tegen het lijf liep. Pleyel leidde er een concertreeks op vraag van impresario Wilhelm Cramer, terwijl Haydn er een gelijkaardige reeks leidde voor Johann Peter Salomon. Ondanks een verdeeld publiek en veel animo vanwege de pers konden beide componisten als vrienden huiswaarts keren, met goedgevulde buidels. Pleyel kon zich zelfs een aardig optrekje veroorloven te St Pierre nabij Straatsburg: het nog bestaande Château d'Ittenwiller. Lang vertoefde hij niet in de Elzas. In 1795 vestigde hij zich in Parijs om er het Maison Pleyel uit de grond te stampen, een muziekhandel met uitgeverij die in de komende decennia de nieuwste partituren van Haydn, Boccherini en Beethoven aan de man zou brengen. Pleyels ondernemerszin kende geen grenzen: in 1807 stichtte hij de pianofabriek die met de hulp van zoon Camille en van virtuozen als Frédéric Chopin tot een van de meest geliefde in Europa zou uitgroeien. Kort vóór zijn dood mocht Ignaz Pleyel nog meemaken dat Camille in het huwelijk trad met de Belgische pianiste Marie Moke, de latere oprichtster van de Salle Pleyel (1739) en muze van onder meer Hector Berlioz (met wie zij eerder verloofd was geweest), Chopin en Gérard de Nerval.

Is Ignaz Pleyel vandaag als componist grotendeels vergeten, was hij in de laat-achttiende eeuw razend populair

dankzij partituren die een breed publiek aanspraken. Onder zijn fans bevond zich ook Mozart, die Pleyels strijkkwartetten "heel goed geschreven" vond "en heel plezierig", naar het model van de meester: "Goed - en gelukkig voor de muziek, als Pleyel te zijner tijd in staat zal zijn Haydn voor ons te vervangen!" (Brief aan Leopold Mozart, 24 april 1784). Het **Concerto voor cello en orkest in C (B104)** uit 1788-9 typeert alvast Pleyels populaire schrijffrant. De partijen ervan verschenen onder meer bij Mozarts Weense uitgever Artaria en circuleerden tevens in versies voor altviool, klarinet en klavier.

De eerste beweging, 'Allegro vivace', blaakt van zelfvertrouwen. Het openingsritornello neemt ruim de tijd - eenentachtig maten of zo'n tweeënhalve minuut - om diverse thema's voor te stellen: een mars, een 'agitato' met gesyncopeerde 'alla zoppa'-ritmiek (een achtste gevolgd door drie kwartnoten en nog een achtste), een cantabile en wervelende passages in zestiende noten. De solist maakt zijn intrede met akkoordisch materiaal, voorzien van opvallend veel dubbelgrepen. Via een 'dolce'-passage met inflectie naar g trekt de muziek richting dominanttoonard G, zoals het in een sonatevorm hoort. De doorwerking vertoeft hoofdzakelijk in a, maar maakt dan via een ommeetje naar d de terugreis naar hoofdtoonard C, waar de solist ons opwacht met het openingsthema en het tweede solothema, maar dan een kwart hoger getransponeerd (van c / C naar g / G), zodat de recapitulatie veilig en wel in C eindigt. Het 'Adagio in F' zoekt zangerige sferen op, met lang aangehouden noten en uiterst conjuncte melodische lijnen. Typisch voor zo'n middenbeweging wordt een liedvorm (ABA) gehanteerd, met middendeel in C. Een guitig 'Rondo in Allegro' tempo en tweekwartsmaat maakt het geheel af. In een mineurpassage (in c) doen woeste staccato's in zestiende noten denken aan Pleyels voorliefde voor landelijke leven, hoewel het evengoed kan gaan om muzikale conventies (of cadeautjes aan de virtueuze cellist). Eén keer worden we verrast door een plotse modulatie naar het verder afgelegen Es, waarna we via c terug bij hoofdtoonard C belanden.

Akademie für Alte Musik Berlin

concertmeester

Georg Kallweit

1ste viool

Kerstin Erben
Thomas Graewe
Barbara Halfter
Edburg Forck

2de viool

Dörte Wetzel
Gudrun Engelhardt
Uta Peters
Stephan Mai

altviool

Sabine Fehlandt
Anja-Regine Graewel
Clemens-Maria Nuszbaumer

cello

Jan Freiheit
Barbara Kernig

contrabas

Walter Rumer

hobo

Xenia Löffler
Michael Bosch

fagot

Christian Beuse

hoorn

Erwin Wieringa
Mirek Rovensky

Opgericht in 1982 in Berlijn behoort de Akademie für Alte Musik Berlin (Akamus) vandaag tot de wereldtop van kamerorkesten op historische instrumenten. Het orkest is een vaste gast in de grote muziekcentra van Europa, Azië en Amerika. Sinds 1984 heeft het ensemble een eigen reeks in het Konzerthaus Berlin en sinds 1994 is het een vaste gast in de Berliner Staatsoper. In 2012 kwam er nog een eigen concertreeks in het Münchner Prinzregententheater bij. Akamus geeft ongeveer 100 concerten per jaar onder leiding van concertmeesters Stephan Mai, Bernhard Forck en Georg Kallweit en verschillende gastdirigenten waaronder Marcus Creed, Daniel Reuss, Hans-Christoph Rademann, Emmanuelle Haïm, Bernard Labadie, Paul Agnew, Diego Fasolis en Rinaldo Alessandrini. Met René Jacobs heeft Akamus een bijzonder hechte samenwerking voor talrijke opera- en oratoriumproducties. Hun uitvoeringen en opnamen van Mozarts 'Entführung aus dem Serail' en 'Die Zauberflöte' en de Passies van Bach werden internationaal geloofd en met prijzen overladen. Akamus werkt regelmatig samen met het RIAS Kammerchor en met grote solisten als Isabelle Faust, Andreas Staier, Alexander Melnikov, Anna Prohaska, Werner Güra en Bejun Mehta. Samen met de Tanzcompagnie Sasha Waltz & Guests ontstonden succesproducties van 'Dido & Aeneas' van Purcell en 'Medea' van Pascal Dusapin. Sinds 1994 heeft Akamus een vast contract met het label Harmonia Mundi France. Hun cd's werden bekroond met prestigieuze prijzen als Grammy Award, Diapason d'Or, Cannes Classical Award, Gramophone Award, Edison Award, MIDEM Classical Award, Choc de l'année en Jahrespreis der deutschen Schallplattenkritik. Recent verschenen hun opnamen van 'Concerti

per molti stromenti' van Telemann, solocantates van Bach met Michael Volle, Bruckners 'Missa solemnis' met RIAS Kammerchor en de cd 'Cantata' met Bejun Mehta. In 2006 kreeg Akamus de Telemann Preis der Stadt Magdeburg. In 2014 mocht het orkest de Bach Medaille der Stadt Leipzig en een ECHO Klassik Preis in ontvangst nemen.

www.akamus.de

Jean-Guihen Queyras

Jean-Guihen Queyras staat bekend als een musicus van een uitzonderlijke veelzijdigheid en integriteit. Zijn muzikale horizon is quasi-oneindig. Hij ontvangt uitnodigingen als solist met internationale orkesten en dirigenten, als kamermusicus en als solo-uitvoerder. Met dezelfde passie zet Queyras zich in voor oude muziek - hij werkt regelmatig samen met het Freiburger Barockorchester, de Akademie für Alte Musik Berlin en Concerto Köln - én hedendaagse muziek. Zo voerde hij wereldcreaties uit van Ivan Fedele, Gilbert Amy, Bruno Mantovani, Michael Jarrell, Johannes-Maria Staud en Thomas Larcher. In 2014 creëerde hij het Celloconcerto van Peter Eötvös nav. zijn 70 verjaardag olv. de componist. Queyras is mede-oprichter van het Arcanto Quartett. Met Isabelle Faust en Alexander Melnikov vormt hij al 15 jaar lang een vast trio. Hij geeft regelmatig recitals met Alexander Melnikov en Alexandre Tharaud. Daarnaast exploreert Queyras ook graag Arabische muziek met zarb-spelers Bijan en Keyvan Chemirani. Dankzij deze veelzijdige artistieke wordt Queyras vaak uitgenodigd als artiest in residentie in concerthuizen, orkesten en op festivals, zoals het Concertgebouw Amsterdam, Festival d'Aix-en-Provence en Wigmore Hall in Londen. Als solist was Queyras te gast bij het Philadelphia Orchestra, Symphonieorchester des

Bayerischen Rundfunks, Philharmonia Orchestra, Orchestre de Paris, NHK Symphony, Leipziger Gewandhaus en Tonhalle Zürich. Hij speelde onder de baton van Iván Fischer, Philippe Herreweghe, Yannick Nézet-Séguin, Jiří Bělohlávek, Oliver Knussen en Sir Roger Norrington. Queyras speelde een indrukwekkende discografie bijeen op het label Harmonia Mundi. Zijn opnamen van de Celloconcerti van Elgar, Antonín Dvořák, Philippe Schoeller en Gilbert Amy gelden als standaardopnamen. Recent verschenen drie cd's met werken van Schumann, waaronder het Celloconcerto met het Freiburger Barockorchester olv. Pablo Heras-Casado en de Pianotrio's met Isabelle Faust en Alexander Melnikov. In 2016 werd de cd 'THRACE - Sunday Morning Sessions' uitgebracht met medewerking van de broers Chemirani en Sokratis Sinopoulos waarbij hedendaagse muziek, improvisatie en traditionele Arabische muziek samenkomen. Hoogtepunten van dit seizoen zijn onder meer een tournee door Japan met het Czech Philharmonic Orchestra, voorstellingen met Anne Teresa de Keersmaeker en concerten met de Akademie für Alte Musik, Mahler Chamber Orchestra en het Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks. Jean-Guihen Queyras is professor aan de Musikhochschule Freiburg en artistiek leider van het festival Rencontres Musicales de Haute-Provence in Forcalquier. Hij bespeelt een **cello van Gioffredo Cappa uit 1696**, hem ter beschikking gesteld door het Mécénat Musical Société Générale.

www.jeanguihenqueyras.com

**Beethoven
Integrale
Kamermuziek**

Binnenkort in deSingel

Alexander Melnikov piano
Isabelle Faust viool
Jean-Guihen Queyras cello

Ludwig van Beethoven

Pianotrio nr 1 in Es, opus 1 nr 1
Pianotrio nr 2 in G, opus 1 nr 2
Pianotrio nr 3 in c, opus 1 nr 3

za 10 mrt 2018 / 20 uur / Blauwe zaal
€ 25, 20 (basis) / € 20, 15 (-25/65+) / € 8 (-19 jaar)
gratis inleiding Arne Herman / 19.15 uur / Blauwe foyer

Jean-Guihen Queyras cello
& **Alexander Melnikov** piano

Ludwig van Beethoven

Sonate voor piano en cello nr 1 in F, opus 5 nr 1
Sonate voor piano en cello nr 2 in g, opus 5 nr 2
Sonate voor piano en cello nr 3 in A, opus 69
Variaties op 'Bei Männern, welche Liebe fühlen' uit 'Die Zauberflöte' in Es, WoO46

do 14 jun 2018 / Blauwe zaal / 20 uur
€ 25, 20 (basis) / € 20, 15 (-25/65+) / € 8 (-19 jaar)
gratis inleiding Mark Delaere / 19.15 uur / Blauwe foyer

www.desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

mediasponsors

